

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΘΘΟΝΗΣ

ΜΠΕΚΥ ΣΑΡΠ

(Η «Μπέκυ Σάρπ» είναι ασφαλώς το σημαντικότερο από τὰ φιλμ που γυριστήκαν κατά τὸ 1935, γιατί σηματοώνει μὴ μεγάλη πρόοδο στὴν κινηματογραφικὴ τέχνη. Τὸ φιλμ αὐτὸ εἶνε ὁλόκληρο χρωματιστό, μὲ τελείαν ἀπόδοση τῶν φυσικῶν χρωμάτων, πράγμα ποὺ γὰ πρώτη φορὰ

επιτυγχάνεται. Πρωταγωνιστεῖ ἡ θρακίνα Μύριαμ Χόπκινς στὸ ρόλο τῆς Μπέκυ Σάρπ. Δημοσιεύουμε παρακάτω τὴν ὁραία ὑπόθεσιν τῆς «Μπέκυ Σάρπ» διηγηματοποιημένη ἀπὸ τὴν Ρωσοίδα Natalie Pilenko).

...Κλαίει καὶ διαβάζει τὴ Γραφή, φτωγὴ κοπέλλα !... Νομίζεις πὼς θὰ γίνῃς εὐτυχισμένη γιατί εἶσαι καλὴ... Ὅχι ! Ὅχι !... Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶνε τὴς πλούσιους καὶ τὴς πρόσχαρες γυναῖκες... Οἱ ἄνδρες ἐγγελιούνται εὐκολὰ, φτάνει ἡ ἱστορία σου τοὺς διηγείσασαι νὰ εἶνε χρωματισμένες ὡμορφα, φτάνει νὰ ξέρῃς νὰ τοὺς λές τρυφερά φέματα !

Καὶ πρὸ πάντων, ἀ ! πρὸ πάντων μὴν ἀγαπᾶς κανένα !
Τὸ νὰ προτιμᾷς ἕναν ἄλλο ἀπὸ τὸν ἴσιον τὸν ἑαυτὸ σου, εἶνε μιά ἀδυναμία τοῦ κανέναν ἄντρας πὸν θὰ σοῦ τὴν ἀναγνωρίσῃ. Νομίζεις πὼς οἱ ἄνδρες μποροῦν νὰ καταλάβουν ἕνα φιλημὰ φεύτικο, ὅταν εἶνε ὡμορφο καὶ φλογερὸ ;

* * *

... Ἄν με θλέπῃς τώρα ντυμένη μ' αὐτὰ τὰ θρώσικα τραπουλόχαρτα γιὰ μόνη μου διασκεδάσαι, εἶνε γιατί ποτὲ μου δὲν ἀκολούθησα τὴς συμβουλῆς ποὺ σοῦ δίνω, γιατί ἤθελα συγχρόνως νὰ θλέπω ὄλους τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς δυνατοὺς γονατισμένους μπροστὰ στὰ πόδια μου καὶ νάχω καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ σὺζύγου μου...

Τὸν ἀγαποῦσα, ὅπως μόνον ἕναν ἄπιστο ἑραστή μπορεῖ ν' ἀγοπήσῃ μιά γυναῖκα, αὐτὸν ποὺ μονάχα γιὰ μένα ζοῦσε... Μὲ εἶχε κλέψει ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ πατέρα του, ὅπου ἦμουν γκουβερνάντα σ' ἕνα σωρὸ ἀργύρια. Μὲ παντρεύτηκε μολονότι αὐτοὺς ὁ γάμος ἦταν ἐμπόδιον στὴ λαμπρὴ σταδιοδρομία τοῦ ὡς ἀξιωματικοῦ. Δὲν ἦμουν παρὰ μιά φτωγὴ κοπέλλα χωρὶς καμμιὰ προίκα, περιφρονημένη ἀπ' τὴς ἄλλες γυναῖκες ποὺ ζήλευαν τὴν ὡμορφιά μου, παρ' ὅλα τὰ θαμσκαρέα μου ρούχα, μιά μικρὴ γκουβερνάντα ποὺ κοιμόταν στὴς κάμαρες τῶν ὑπηρετῶν καὶ ποὺ τὴν πολιορκουσαν κατακτητικὰ τὰ μεγάλα παιδιὰ τοῦ ἀφέντη. Ἦμουν ἡ ἀσημαντὴ, ἡ φτωχοῦλα Μπέκυ Σάρπ !

Ὅταν ὁ Ράουτον μ' ἔκανε μιά γυναῖκα ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν παρουσιάσῃ στὸ πλάι του, ὠρκίστηκα νὰ τὸν κάνω δυνατώτερο κι' ἀπὸ τοὺς πρὸ δυνατοὺς μεγαλοῦς τῆς αἰλῆς... Ἀγόρασα ὅλα τὰ φορέματα ποὺ ποθοῦσα καὶ μὲ τὰ τελευταῖα χρήματα ποὺ μᾶς ἔμειναν, πιάσαμε ἕνα μικρὸ μέγαρο στὴν πρὸ ἀριστοκρατικὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου.

* * *

...Σὲ λίγο δὲν ὑπῆρχε πειὰ σάνδης στὸ Λονδίνο πού νὰ μὴν διεκδικῆ τὴν τιμὴν μιάς προσκλήσεως στὰ σουπὲ μου... Ὅθᾳ ἔπρεπε νὰ δῆς τὸ τραπέζι μου ποὺ ἦταν φορτωμένο μὲ ἀσημικὰ καὶ μὲ κρύσταλλα, μὲ βροῦτα καὶ μὲ κρασιά τῆς Γαλλίας, τὴς αἰθέρεις δαντέλλες τῶν παραπεντασμάτων μου, τοὺς ὑπηρετῆς μου μὲ τ' ἄσπρα γάντια... Ἐἶχα ἕνα σωρὸ ὑπέροχα ὄλογα στοὺς σταύλους μου καὶ ἀμάξια μὲ τὸ οἰκόσημο τῶν Ράουτον. Μὰ γιὰ ὅλα αὐτὰ χρειαζόντουσαν χρήματα. Πολλὰ χρήματα.

...Οἱ φίλοι τοῦ Ράουτον με κολάκευαν καὶ μ' ἐνώχλοσαν, ἐρωτοτροπῶντας ἀδιάκοπα μαζί μου, κι' ἐγὼ τοὺς ἐπαίζω σάν ἀντρέικελα στὰ χέρια μου...

...Εἶσαι ἐνάρετη καὶ δειλὴ, κοπέλλα μου !... Νομίζεις ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνδρες θάχαναν τὴν περιουσία τους εἴς τὰ χαρτοπαικτικὰ παρτίδες

μὲ τὸ σὺζυγὸ μου, στὴς ὁποῖες τοὺς παρέβουρα ἐγὼ, ἀν δὲν ἐλπίζαν πὼς θὰ μὲ κατακτούσαν μιά μέρα ; Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ μ' ἀγαποῦσαν τόσο ἀν δὲν ἦμουν σίγουρη γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου ; Κ' ἦμουν σίγουρη, γιατί ἐνοιῶσα γύρω μου τὸ θαυμασμὸ τῶν ἀνδρῶν κι' ἔβλεπα τὴς γυναῖκες νὰ σφίγγουν τὰ χεῖλιά τους ἀπὸ πείσμα. Ἦ λάμπι ποὺ μοῦ ἔβιναν ἡ τουαλέτες μου ἦταν ἀφαστῆ. Φωτοστέφανονες τὴν ὡμορφιά μου. Καὶ μάθε κι' αὐτὸ κοπέλλα μου : Ἦ πρὸ ὡμορφῆς θοσκοπούλα τοῦ κόσμου θὰ περνοῦσε ἀπαρτήρητη ἀπὸ τοὺς ὄρμους τοῦ Λονδίνου, ἀν ἡ τουαλέτα τῆς δὲν ἦταν ἀνάλογη μὲ τὴν ὡμορφιά τῆς...

Τὰ ἤξερα ὅλ' αὐτὰ, ὅταν χόρευα μὲ τοὺς φίλους τοῦ Ράουτον. Ἀκόμα κι' ὁ σὺζυγὸς τῆς Ἀμέλιας, τῆς μόνῃς μου φίλης ζετρελλάθηκε κι' αὐτός. Δὲν διασκεδάσα βέβαια καθόλου, ὅταν τὸν ἄκουγα νὰ στεναζῇ κι' ὅταν μὲ ζάλιζε μὲ τὴς ἱκεσίες του καὶ τὴς ὑποσχέσεις του. Μὰ τὸν ἄκουγα γιατί ἦταν πλούσιος καὶ γιατί μαζί του ὁ σὺζυγὸς μου κέρδιζε ὅσα ἤθελε...

Μιά μέρα, ὥστόσο, συνάντησα ἕναν ἄνδρα ἀπαθῆ μὲ ἀσταλένια μάτια. Μοῦ ἄρεσε ἡ δηκτικὴ εἰρηνεία του. Περιφρονοῦσε τοὺς νεαροὺς δαδιῆδες ποὺ μαζευόντουσαν δόλογυρὰ του καὶ μονάχα σὲ μένα μιλοῦσε ἀληθινὰ. Ὁστόσο, σῶπαινε, ὅταν χορεύαμε.

Τὸν ἔβλεπα πολὺ συχνὰ. Ἀγαποῦσα τὴν πικρὴ φιλοσοφία του, τὴν πνευματικὴν κακία του, ποὺ μοῦ θύμιζε τοὺς λιθέλλους τοῦ Βολταίρου. Ἦταν πολὺ πλούσιος ὁ ἄντρας αὐτός, ὁ μαρκήσιος ντὲ Στέιν ! Μοῦ ἔκανε ὑπέροχα δῶρα καὶ μὲ παρουσίασε στὴν αἰλῆ.

...Ἐνας χορὸς στὴν αἰλῆ ! Ἐκατοντάδες κερὰ φώτιζαν μὲ τὸ τριανταφυλλένιο καὶ τρεμάμενο φῶς τους τὴς κόκκινες στολῆς τῶν ἀξιωματικῶν, τὴς μεταξένιες μπουκλῆς τῶν κυριῶν καὶ τὴς λαμπρῆς οὐρῆς τους τοῦμοιασαν μὲ ἀθή φθινοπορινά. Ἀγαποῦσα αὐτὸν τὸν μάταιο πλοῦτο κι' ἡ μουσικὴ μ' ἔκανε νὰ τὰ ξεχνᾶσα ὅλα. Ὅλοι οἱ κύριοι μὲ περιστοιχίζαν κι' ὅλες ἡ κυρίες μὲ ζήλευαν... Ἦμουν εὐτυχισμένη...

Κι' ἔπειτα μιά μέρα ὅλα γκρεμίστηκαν τόσο εὐκολὰ, τόσο γρήγορα, σάν χάρτινος πύργος... Καὶ δὲν ἔμεινε πειὰ τίποτε...

Ἐνας ἄντρας ποὺ μὲ μισοῦσε, ἐπίτρεξε τὸ σὺζυγὸ μου νὰ τοῦ εορφήσῃ ἕνα χρῆος ποὺ τὸ χρωστοῦσα ἀπὸ καιρῶ... 400 λίρες ! Κι' ὁ σὺζυγὸς μου δὲν εἶχε πεντάρια !

Ἐπρεξά ἀμέσως στὸ μέγαρο τοῦ Στέιν... Μὲ δέχτηκε χαμογελώντας στὸν κῆπο του. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἦταν ἡ καταστροφὴ μου.

Ὁ μαρκήσιος ἄφρησε νὰ πέσουν μείσα στὰ ρόδα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶχε γείμει τὰ γονάτια μου τὰ τέσσερα χαρτονομίσματα τῶν ἑκατὸ λιρῶν ποὺ τοῦ ζήτησα καὶ ποὺ θὰ ἔσωζαν τὸ σὺζυγὸ μου... Μὲ κούταξε, χαμογελώντας πάντα, μὰ μὲ ματιὰς φλογερῆς καὶ μὲ χεῖλιά μου μισάνοιχτα σάν ἀργίμι ποὺ διψᾶει...

Ἀναγκάστηκα, νὰ τὸν δεχθῶ τὸ ἴδιο θρόνου, στὸ σπίτι μου, ὅταν ὁ Ράουτον πῆγε νὰ πληρώσῃ τὸ χρῆος του. Ἄ ! ἦταν τίποτε οἱ ἄλλοι μὲ τὴς ἀθλίαις, μικρῆς ἐπιθυμίας τους μπρὸς στὴν τρελλὴ θιασιότητα τοῦ Στέιν...

Μὰ ὁ Ράουτον ποὺ τὰ ὑποψίαζόταν ὅλα, ἐξανόρισε ἀπρόοπτα !...

Δὲν μοῦ ἔμεινε πειὰ τίποτε... Ὅλοι μ' ἐγκατέλειψαν σάν λεπρῆ, μολὶς ὁ σὺζυγὸς μου μὲ ἀφῆσε...

Ἐκλαψα ἐδῶ νύχτες ὁλόκληρες, ὄχι ἀπὸ τὸ κρῖος, ἀν καὶ τὰ χέρια μου ἔχουν ἐξυλιᾶσαι, μὰ γιατί δὲν θὰ

Ἡ Μύριαμ Χόπκινς στὸ ρόλο τῆς Μπέκυ Σάρπ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 2161)

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2153)

μπορούσα να ξεχάσω ;...

Και καθώς εκείνος σκιρτούσε, με μία άνεκλάλητη χαρά, έξακολούθησε:

— Νομίζετε λοιπόν ότι μ' αγαπάτε ακόμα ; « Ω ! σίγουρα γελιέστε... Αυτό δεν είναι δυνατόν... Ξέρω την αστάθεια της καρδιάς των ανδρών και δεν πιστεύω ότι ένας άνδρας, έπειτα από έντεκα χρόνια, μπορεί ν' αγαπάει με την ίδια αγάπη, όπως και στο παρελθόν μία γυναίκα. Δεν το πιστεύω αυτό, όπως δεν πιστεύω, ότι αυτό το ξεραμένο λουλούδι που ήταν μία μέρα υπέροχο, μπορεί νά ξαναβιώσει... »

Και του έδειξε στη διπλανή θιτρίνα ένα κατάξερο και κιτρινωμένο λουλούδι.

Χωρίς να πη λέξι, ο 'Αντρέ, πήρε το νεκρό άνθος και το έβαλε σ' ένα βάζο γεμάτο νερό.

Μερικοί ένοιω πληρωμένοι και διέκοψαν τη συζήτησή τους.

Και η έσπεριδα εξακολούθησε...

* * *

Κατά τὰ χαράματα, όταν και οι τελευταίοι προσκαλεσμένοι άπεσούρησαν, ο 'Αντρέ πήρε από το μπράτσο τη Σεφορά και την ώδηγησε προς τὸ θάξο, στο όποιο είχε τοποθετήσει λίγες ώρες προητέρα τὸ κατάξερο λουλούδι.

— Κυττάχτε ! τής είπε.

Και τότε στη θέα: τὸ νεκρὸ άνθος, ἡ Σεφορά εἶδε κατάπληκτη ἕνα υπέροχο λουλούδι, δλάνθιστο κι' δλόδροσο.

— Εἶνε τὸ άνθος πὸ θάλατε ἐδῶ πρὸ δλίγῳ ; ρώτησε αστασίμην.

— Ναι, εἶν' ἕνα ρόδο τής 'Ιεριχούς, ἕνα περιεργο λουλούδι πὸ ἄμα ξεραθῆ ἔχει τὴν ιδιότητα ν' ἀνθίξῃ πάλι, ἀν τὸ φέρουν σ' ἐπαφή μὲ τὴ θροσιά τοῦ οὐρανοῦ.

— Καὶ ἐνῶ ἕνα δάκρυ ἔλαμπε στὰ μάτια τής συγκινημένης Σεφοράς, ὁ νέος ἐπρόσθεσε τρυφερά:

— Βλέπετε πὸς ὑπάρχουν στὴ φύσι λουλούδια νεκρὰ φαινομενικῶς πὸ ξαναανθίζουν... ὅπως ὑπάρχουν κι' ἔρωτες πὸ δυνατό ἀπὸ τὸ χρὸνῶν...

Γλυκά, τρυφερά ἡ Σεφορά ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ 'Αντρέ.

Κι' ἔπειτ' ἀπὸ μερικές ἑβδομάδες, ἡ χήρα τοῦ θαρώνου ντ' Ἀλταχάους γινόταν κ. 'Αντρέ ντε Γκάρμπ.

CH. ESQUIER

Ο ΑΖΟΡ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2151)

Και ἡ γρηά φώκια λιποθύμησε. «Όταν συνήλθε εἶπε ἀπότομα στὸν κατάπληκτο Μπαλοσάρ:

— Εἶσαι ἕνας ἠλίθιος ἢ ἕνας ἄθλιος ! Σὲ κοροϊδεύσαν ἢ θέλησες νὰ κοροϊδέψῃς ἐμένα ! Αυτό φτάνει ! Δεν θὰ πάρῃς τὴν κόρη μου, κύριε ! Δεν θὰ τὴν πάρῃς ποτέ !

Καὶ ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγαλοπρέπεια, τρυβῶντας και τὴν κόρη τῆς πὸ τᾶξε χαμένα.

«Όσο γιὰ τὸν Μπαλοσάρ ἀπόμεινε στήλη ἄλατος.

Καταλάβαινε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πὸ τοῦ εἶχε παρουσιάσει τὸν δῆθεν 'Αζὸρ κ' εἶχε πάρει πεντακόσια φράγκα ἦταν ἕνας κοινὸς ἀπατεῶν κι' ὅτι μ' αὐτὴν τὴν ἱστορία ὅλος ὁ κόσμος εἶχε γελάσει εἰς θάρος του.

— 'Εμπρός ! τοῦ εἶπε κάποιος ὑπάλληλος. Δεν ἔχεις πια καμμία δουλειά ἐδῶ.

Ὁ Μπαλοσάρ ἔσπευσε νὰ φύγῃ, γιατί εἶδε ἀπὸ μακρὰ τὸν 'Αζὸρ πὸ τᾶξε θάλει τᾶρα με τὰ σκυλλάκια τοῦ σταθμάρχου.

Ὁ δυστυχισμένος δὲν παντρεύτηκε ποτέ τὴ Λιζέττα. Ἀντιθέτως δικάστηκε ἀπ' τὸ πταισματοδικεῖο και καταδικάστηκε σὲ μεγάλο πρόστιμο και σὲ ἀποζημίωσι τὸν ἐπιθετὸν πὸ τοῦς εἶχαν καταστρέψει τὰ ρούχα τὰ δόντια τοῦ ψευτο-'Αζὸρ.

MICHEL NOUR

ΕΝΑΣ ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2160)

— 'Α ! ναι ! ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Γκραμπότσι. Ὑπάρχουν φιλανθρωπικά ἱδρύματα πὸ τὰ διευθύνουν μερικές κυρίες τής ἀριστοκρατίας γιὰ νὰ κάνουν ἐπιδείξει και γιὰ νὰ κοροϊδεύουν τὸν κόσμῳ... Δεν ἔχετε πὸσες φορές χτύπησα τοῦ κάκου τὴν πύρτα τους...

Ὁ Γκραμπότσι στᾶθηκε λίγῳ κι' ἔπειτα εξακολούθησε:

— Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἢ φτωχὴ γυναίκα μου πέθανε ἀπ' τῆς στερήσεις. Ἀπὸ τότε ἀπελπίστηκα πειὰ ἐντελῶς... Σιγά-σιγά θλιέποντας τὰ παιδιὰ μου νὰ πεινάει και νὰ πονάζουν, ἔνοιωθα τὴν τρέλλα νὰ με κυριεύῃ... Γιὰ ποῖό λόγο νὰ παλαίψω περισσότερο, ἀφοῦ εἶχα χάσει πειὰ ὅλες μου τῆς ἐλπίδες... Καὶ ἄρχισα τότε νὰ σκέφτωμαι νὰ δώσω ἕνα ὀριστικὸ τέλος σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπιστικὴ κατάσταση... Φαίνεται πὸς κάποιον κικὸ πνεῦμα με διευκόλυνε νὰ πραγματοποιήσω τὸ φριχτὸ αὐτὸ σχέδιό μου... Προχτές, θρήκα γιὰ μιά ὥρα δουλειὰ στὸ ξεφούρτωμα και κέρδινα μερικά σέντ.

«Τὸτε ἀγόρασα τὸ καταραμένο αὐτὸ γλύκισμα και ξαναγύρισα στὸ σπίτι μου. Τὰ παιδιὰ δὲν ἦσαν ἐκεῖ. Εἶχαν ὀγῆ ἔξω γιὰ νὰ θροῦν τίποτε και νὰ φάνε στὰ σκουπίδια τοῦ δρόμου.

«'Ημουν μόνος... κι' ὁ διάβολος μ' ἔσπρωχνε... »

«Στὴ σουικία μας ἔχουμε πλῆθος ποτικία. Κάποια γειτόνισσά μου λοιπὸν μοῦ εἶχε δώσει νὰ τοῦς ριζῶ στρυχνίνη. Μά ἐγὼ μὲ τῆς σκοτούρες μου δὲν τὴν εἶχα νοσηματοποιήσει και τὴν εἶχα φυλάξει σὲ μιά ἐπιμεριδα... »

«Πῆγα λοιπὸν και πήρα τὴ στρυχνίνη, τὴν ἀνακάτεψα μὲ τὴ ζάχαρη μὲ τὴν ὁποία ἦταν πασαλειμμένο ἀπὸ πάνω τὸ γλύκισμα και τὸ ἔκοψα σὲ τρία ἴσια κομμάτια.

«'Ηταν ἡ ἔορτὴ τὸν γενεθλίων τοῦ παιδιοῦ μου, τοῦ Τόμ, μὰ θὰ γινόταν ἔπισης κ' ἡ ἔορτὴ τοῦ θανάτου πὸ παραμάνειε σαρκάζοντας μέσα στὸ σκοτάδι... »

«'Όσο γιὰ μένα μὲ μιά θουτιά στὸ ποτάμι, θὰ ξεμπερδεύαν ὅλα... »

«Όταν ξαναγύρισα τὰ παιδιὰ μου, τοῦς ἔδωσα τὸ γλύκισμα και τὸ ἔφαγαν χωρὶς νὰ ὑποψιαστοῦν τίποτε... Τὰ ἄλλα τὰ ἔβρετε... 'Α ! γιατί ἤρθετε νὰ με φοπθῆσετε ; Γιατί με ὠσώσατε ; 'Αν δὲν τὸ κάνατε αὐτὸ δὲν θὰ ἦμουν πειὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμῳ και θὰ εἶχα γλυτώσει ἀπ' ὅλες τῆς ἀθλιότητες !... Ὅθᾶ θρισκόμουν κοντὰ στὰ παιδιὰ μου πὸυ τὰ σκότωσα... »

— Ἀπατάσαι, Γκραμπότσι, τὸν διέκοψε ὁ ἐπιθεωρητής. Τὸ ἕνα μόνο ἀπὸ τὰ παιδιὰ σου πέθανε, ὁ Τόμ... Τὰ ἄλλα δὲν τὰ προλάθαμε και τὰ ὠσώσαμε... »

Ὁ Γκραμπότσι σωριάστηκε στὸ κρεββάτι χύνοντας πύρινα δάκρυα κι' δλοῦζοντας:

— Τὰ φτωχὰ ἴσια παιδιὰ !... Τὰ παιδιὰ μου !... 'Α ! ἦμουν τρελλός... Τ' ἀκούω ακόμα νὰ μοῦ λένε: «Πατέρα... πεινάμε !... »

«Ω, τζέντλεμεν, δὲν ἔχετε τί εἶνε αὐτὴ ἡ κραυγὴ !... »

Καὶ λιποθύμησε.

Ὁ Γκραμπότσι θρίσκειται σήμερα στὸ φρενοκομεῖο. Ἡ τραγωδία του τοῦ ἔσάλεψε τὸ λογικὸ.

ΜΠΕΚΥ ΣΑΡΠ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2136)

Ξανακῖδὸ ποτέ πειὰ αὐτὸν τὸν ἄνδρα, τὸν μόνο πὸυ ἀγάπησα.

Τᾶρα ἔσπαγα πειὰ και νὰ κλαίω. Τὸ κόκκινο κρασί σβύνει καλὰ σὰν τὴν σαμπάνια τὸ παρελθόν, κι' ὅταν τὸ στήθος μου πονάει κι' ὅταν δὲν πονάει.

Δῶσε μου, δὲν παρακαλῶ, τὴ μπιτῖλλια πὸυ θρίσκειται κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι... »

Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ θυμάμαι... »

NATALIE PILENKO

Μὲ 4 δελτία και 20 δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας και 23 δραχμὰς διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἀποκτάτε τὸ ὑπέροχο ἀριστοῦργημα τοῦ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, πατρός: «Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ», ὁγ κῶδη, εἰκονογραφημένον τόμον ἐξ 600 και πλέον σελίδων. Τὸ θιβλίον αὐτὸ τιμᾶται εἰς τὰ θιβλιοπωλεῖα δρυχ. 60. Συνεπῶς τὸ «Μπουκέτο» σὰς τὸ δίδει σχεδὸν δωρεάν.